

Vapautetut

Jyväskylän Katulähetys ry

Toimintakuvia vuodelta 2006

Ensiaskeleessa alkoi alfakurssi

Uskon perusteita läpikäyvä **Alfa-kurssi** aloitti 15.1.2007 Kankitiellä.

Kurssilla on alusta lähtien ollut lähes parikymmentä osallistujaa yhdistyksen eri yksiköistä. Kurssi sisältää 10 kerran ohjelman, jossa on joka kerran tarjolla ateria. Jäljellä on vielä viisi kokoon-tumista. Kokoon-tuminen on kerran viikossa maanantaisin klo 16.30

Kurssin vetäjinä ovat toimineet Tapio Virokannas, Rauno Kosonen ja Esko Jantunen.

Ruoanlaitosta ovat huolehtineet vapaaehtoiset emännät.

Alfakurssin ensimmäinen kokoon-tuminen Ensiaskeleessa.

Ystävänpäivätapaaminen Takalaittomassa 14.2.

Ystävänpäivänä Takalaittoman yksikkö järjesti Katulähetyksen perinteiset ystävänpäiväkahvit yhteistyökumppaneille.

Marja Rantanen toivotti vieraat tervetulleiksi. Aluksi Usko Hintikka selvitteli yhdistyksen voimaantumiskeskus-hanketta, jonka jälkeen Erkki Arvaja loi katsauksen katulähetyksen tuettuun asumiseen ja esitteli uutta sosiaalisen isännöinnin ja erityistuetun asumisen mallia.

Perhetyön kehittämisprojektin esitteli mielenkiintoisesti Miia Taavitsainen.

Miia Taavitsainen näyttämässä powerpoint-esitystä perhetyön uusista suunnitelmista.

Hallitus 2007

Puheenjohtaja
Pekka Arposuo
Yrittäjä
Huoltokuja3,
40800 Vaajakoski
Puh. 0400-849 710
pekka.arposuo@
jyvaskylankatulahetys.fi

Varapuheenjohtaja
Mirja Salminen
Leipuri
Nurmelankuja 94
41940 Vesanka

puh. 040-8270143
elamatie@dlc.fi

Artturi Anttila
Eläkeläinen
Helokantie 7 B 27, JKL
puh. 040-779 5685
artturi.anttila@
jyvaskylankatulahetys.fi

Ahti Jylänki
Rakennusmestari
Uunitie 5,
40930 Kinkomaa
044-0244532
jylangit@surfeu.fi

Päivi Kärkkäinen
Diakoni
0415493311
Emännäntie 2,
40950 Muurame
[paivi.karkkainen@
muuramensrk.fi](mailto:paivi.karkkainen@muuramensrk.fi)

Vesa Pylvänäinen
Seurakunnanajohtaja
Pitkäkatu
40720 Jyväskylä

Helena Kusmin
LTO/projektisihteeri
Saukkolahdentie 6,
41860 Rannila
050 3031 532
hkusmin@jkouke.fi

Lea Pietiläinen
Diakonissa
Jyväskylä
Puh.050-5497027
lea.pietilainen@evl.fi

Mihin ovat kadonneet raittiusliikkeet?

Juhlat pidettiin Ristimäkisalissa, Mikkelin upean kirkon vieressä. Päivien teemaksi oli valittu Raamatun teksti **“Monet viimeiset ovat silloin ensimmäisiä...”** (Luuk.13:30). Väkeä tuli joka puolelta Suomea paikalle, kaukaisin vieras aina Rovaniemeltä saakka. Tänä vuonna Katulähetysliitto oli päättänyt nostaa talvipäivien profiilia. Paikalle oli kutsuttu merkittäviä vierailevia puhujia, jotka edustivat oman ammattikuntansa asiantunteudesta. Nämä esiintyivät erillisessä kutsuseminaarissa. Kutsun olivat saaneet Mikkelin lähiympäristön kuntien perusturvalautakunnan jäsenet ja sosiaalityöntekijät. Samoin seurakuntien kirkkovaltuutetut, diakoniateologit ja diakoniatyöntekijät.

Lääninsosiaalitarastaja **Anja Lehtonen** Itä-Suomen lääninhallituksesta aloitti esitelmällä “Kansalaistoiminta valtion aluehallinnon näkökulmasta”. Tutkimusprofessori **Sakari Hänninen** Stakesista piti ansiokkaan luennon aiheesta “Onko verkko liian harva” ja hiippakuntasihtööri **Ulla-Maija Harju** esitelmöi aiheesta “Vapaaehtoistyö kirkon vahvuus, mahdollisuus?”. Tuloruhlassa oli läsnä myös apulaiskaupunginjohtaja Juhani Alanen, tuomiorovasti Simo S. Salo Mikkelistä ja kansanedustaja Jari Leppä eduskunnasta keskeiset mainiten.

Profiilin nosto oli onnistunut, sillä vieraat toivat merkittävän yhteiskunnallisen näkökulman päivien sisältöön. Näin ohjelman taso nousi selvästi ja tuli syvä vaikutelma, että tässä maassa on vielä ihmisiä korkealla tasolla, jotka uskaltavat puhua avoimesti vähäosaisten ihmisten puolesta ja niitä vastaan, jotka päättävässä asemassa tietoisesti jättävät hoitamatta vastuunsa näitä ihmisiä kohtaan. Kyse on siis puuttuvasta tahtotilasta, ei puuttuvista resursseista. Tämän sallitaan tapahtuvan tilanteessa, jossa Suomi on rikkaampi kuin koskaan.

Toisaalta teema “Monet viimeiset ovat silloin ensimmäisiä ...” tuo vahvan hengellisen näkökulman ja toivon

Päivien teemana oli "Monet viimeiset ovat silloin ensimmäisiä".

Jyväskylästä päiville osallistuivat mm. **Ismo Hirvivuori, Esko Jantunen, Mirja Salminen ja Pekka Arposuo.**

siitä, että Jumala ei ole unohtanut vähäisintäkään ihmistä ja siitä, että taivaissa on eri arvojärjestys kuin ihmisten kesken. Kyse on vakavasta näkökulmasta. Päivillä tuotiin myös esille raittiuden merkitys ja raittius sanana.

Mihin ovat kadonneet entiset raittiusliikkeet? Onko niiden aika tulla uudelleen? Raittius on miehekästä, raittius on seksikästä, raittius on rohkeutta olla toisenlainen. Joka tarttuu pulloon, ei juo vain viinaa, hän juo unohtaak-

seen ongelmansa. Raittius kohtaa elämän ryhdikkäästi, toi elämä sitten mitä tahansa, hyvää tai paha. Päivät olivat rohkaisevat ja niiden henki oli lämmin. Kolme vapaaehtoistyöntekijää siunattiin sunnuntain messussa ja he olivat kaikki Turusta. Mikkelin osoitti, että liiton talvi- ja kesäpäivät ovat tarpeelliset. Ne ovat voimaantumista varten työntekijöille ja asiakkaille. Kiitos Mikkelille kaikesta. **SR**

Juha Konttinen Salmirannan vastaavaksi ohjaajaksi

Katulähteyksen hallitus vahvisti helmikuun kokouksessaan **Juha Konttisen** valinnan Salmirannan puolimatkan kodin vastaavaksi ohjaajaksi 1.2.2007 lähtien. Juhalla on pitkä työhistoria Äänekosken kaupungin nuoriso-ohjaajan tehtävistä sekä Äänekosken katulähteyksen toiminnanjohtajan tehtävistä vuosilta 1993 – 2007. Äänekosken ja Suolahden kaupunkien yhdistyessä hänellä oli edelleen kaupungin virka, mutta ei sijoituspaikkaa tässä yhdistyneiden kaupunkien organisaatiossa. Syntyneessä tilanteessa työntekijöille tarjottiin mahdollisuutta siirtyä muiden työnantajien palvelukseen. Kiinnostus Jyväskylän Katulähteyttä kohtaan oli syntynyt jo vuosien takaa. Niinpä syntyneessä tilanteessa hänen oli luontevaa siirtyä Jyväskylään ”kultaisen kädenpuristuksen” siivittämänä.

Tulitikun heittokilpailuja seurakuntanuorten kanssa

Rippikouluiässä aloin liikkua Äänekosken seurakuntanuorten parissa. Alkususäyksen siihen antoivat seurakunnan parissa vaikuttaneet tytöt. Heillä oli tapana kesäiltoina kokoontua seurakuntakeskuksen rappusille istuskelemaan. Me pojat menimme tietysti juttelemaan heidän kanssaan ja jotenkin he saivat meidät mukaan seurakunnan toimintaan. Lopulta nuoria seurakunnan yhteydessä pyöri kymmenittäin ja toiminta oli hyvin vireää.

Monenlaista touhuttiin ja mieleeni on jäänyt mm kesäoiset tulitikunheittokilpailut kaupungin urheilukentällä. Noina vuosina seurakuntanuorten toiminta oli keskeisin harrastukseni. Ammattikouluaikoina minua kutsuttiinkin leikkillisesti ”pastoriksi” ja kai tämä mantteli kantoi aina sinne armeija-aikoihin, jossa minut usein kutsuttiin pitämään varusmiesten iltahartauksia. Mutta en voi sanoa, että olisin tullut silloin vielä henkilökohtaiseen uskoon, kertoo Juha Konttinen.

Juha Konttinen aloitti Salmirannassa 1.2.2007.

Kuoleman kielissä – aika ennen ja jälkeen haimatulehduksen

Avioiduin 23-vuotiaana. Olimme seurustelleet jo vuosia seurakuntanuorten ympyröissä. Tästä avioliitosta meille syntyi kaksi lasta, jotka ovat jo aikuisia ja elävät omaa elämäänsä. Yhteistä taivalta kesti pitkälti toistakymmentä vuotta, mutta avioliitto päättyi eroon 1990-luvun lopulla. Avioero oli monen tekijän summa. Keskeisimmät syyt olivat yhteisen ajan sekä yhteisten ystävien puuttuminen. Olimme lopulta hyvin erilaisia ja elämämme suuntautui kahtaalle. Ja noissa elämän kasvukivuissa meillä ei ollut keinoja ratkaista ongelmiamme tai kykyä hakea ulkopuolista apua, kertoo Juha Konttinen. Vuonna 1993 sairastuin äkillisesti erittäin vakavaan haimatulehdukseen. Sairaus ei johtunut alkoholin käytöstä,

vaikka sitä minulta usein sairaalassakin tivattiin. Roikuin kuoleman kielissä teho-osastolla monta kuukautta. Osa haimasta jouduttiin leikkaamaan pois ja selvisin kuin selvisinkin ihmeenkaupalla hengissä. Maassamme elettiin samoihin aikoihin laman syvimpiä vuosia ja tämä sairaus oli yksi tekijä, joka kriisiytti perheemme elämän. Tässä ahdingossa taloutemme meni kuralle ja vei auton sekä asunnon alta. Asumuseron tultua ajattelin, että se on lyhyt ja tilapäinen ratkaisu. Yritimmekin sen jälkeen uudestaan jatkaa avioliittoa, mutta lopulta oli tunnustettava kipeä tosiasia, että yhteistä tulevaisuutta meillä ei ole. Lapsille eromme oli suuri ihmetyksen ja järkytyksen aihe: ”Voiko isälle ja äidille tulla sellainen riita, jota ei voida sopia”, selvittää Juha Konttinen.

Katulähetystyötä Äänekoskella

Virkavapaavuosina 1998 – 2003 toimin Äänekosken katulähetystyön toiminnanjohtajana sekä projektipäällikkönä. Aloittaessani yhdistyksen toiminta oli hiipunut lähes kokonaan ja oli olemassa enää lähinnä paperilla. Tuossa tilanteessa pohdimme ydinryhmän kanssa millaiseen toimintaan paikkakunnalla olisi tarvetta ja mahdollisuuksia. Saatuamme sovittua TE-keskuksen kanssa erityisesti työllistämiseen suunnatun projektin rahoituksesta ja kaupungilta tilat toimintaa varten polkkaimme toiminnan käyntiin, kertoo Konttinen.

Eripituisissa työllistämistoimenpiteissä katulähetystyön palveluksessa oli noin vuosina noin 150 henkilöä. Uusiutuotteiden valmistusta, kierrätystä, kuljetusta, polkupyörien korjausta, huoneistoremontteja jne. työ piti sisäl-

lään. Mutta alkuperäisen kristillisen työnäyn yhdistys oli kadottanut eikä niitä asioita saanut toiminnassa esillä pitää ja sitä olisin erikoisesti kaivannut, kertoo Konttinen.

Henkilökohtainen jumalasuhte oli jäänyt kaikki nämä vuodet minulle jotenkin epävarmaksi ja vaivasi mieltäni. Olin tutustunut jo vuosia sitten Jarmo Hakkaraiseen ja hänhän se minut ohjasi näissä sieluntarpeissa Usko Hintikan puheille vuonna 2005. Siellä nämä sielun asiat pantiin kuntoon ja minut siunattiin taivastielle - sain keua syntien anteeksiantamisen. Pitkä epävarmuuden aika ja etsintä oli ohi – olin nyt Jumalan lapsi, kertoo Juha Konttinen iloiten.

Uudet haasteet edessä Salmirannassa

Nuorisotyöntekijänä olin ihailleen katsellut Jyväskylän katulähetystyön toi-

mintaa. Ajattelin usein, että mikä siinä on parempaa kuin se nuorisotyö, jota teemme kaupungin puitteissa. Uusia nuoria tuli ja meni, mutta mitä siitä kaikesta jäi käteen. Uskon, että selvästi kristillisessä nuorisotyössä on mahdollisuus antaa eväät loppuelämäksi. Ja se on jotakin mikä pysyy, pohdiskelee Konttinen.

Tunnen kiitollisuutta Taivaan Isän johdatuksesta näihin uusiin tehtäviin. Sisäisesti istun hyvin tähän sapluunaan ja on hyvä mennä eteenpäin ja pyrkiä kehittämään toimintaa omalla paikalla. Minulla on semmoinen yhdessä tekemisen malli lähellä sydäntä. Jokaisella on oma armolahjansa ja yhdessä erilaisten taitojen ja osaamisten kautta työ voi olla hedelmällistä, päättää Juha Konttinen.

Teksti: **Esko Jantunen**

Kuva: **Erkki Arvaja**

Yhteisvastuukeräyksellä varoja Katulähetystyksen perhetyön hankkeeseen

Lapset äiskän ja isän kaa leirille

Jyväskylän osuus eli kymmenen prosenttia käytetään Katulähetystyksen perhetyön ja kaupunkiseurakunnan diakonian yhteiseen hankkeeseen – käytännössä se tarkoittaa perheleirien ja vertaistukiryhmien järjestämistä perheille, joissa useimmiten ongelmana on vanhempien päihdeidenkäyttö.

Katulähetystyksen perhetyö tarjoaa tukiasumista Katulähetystyksen tukiasumisyksikössä. Koko perhe asuu siellä 1-2 vuoden ajan. Perhetyöntekijät tapaavat vanhempia vähintään kerran viikossa. Tapaamisissa tärkeää on vanhemmuuden ja päihdeettömyyden tukeminen ja arkiasioden kohtaaminen.

Katulähetystyksellä on lapsia varten oma perhetyöntekijä, joka tapaa jo-

kaista lasta kerran viikossa keskustelun, leikin ja luovan toiminnan merkeissä. Tavoitteena on lapsen ajatusten, tarpeiden ja toiveiden näkyväksi tekeminen, itsetunnon tukeminen ja positiivisten kokemusten tarjoaminen. Perhetyöntekijä pitää yhteyttä lapsen vanhempiin ja kouluun tai päiväkotiin ja auttaa koulutehtävissä ja harrastusten löytämisessä.

Katulähetystyksen on tehnyt perhetyötä vuodesta 1999 lähtien. Tukiasunnossa on asunut 23 perhettä; perheissä on ollut yhteensä 28 lasta. Perheet ovat ohjautuneet Katulähetystyksen työhön lastensuojelun sosiaalityöntekijöiden ohjaamina. Perhetyön ja tukiasumisen tavoitteena on turvata lasten oikeus ja vanhempien velvollisuus riittävän hyvään vanhemmuuteen.

Pirjo Kukkola tarttui Nurmelan peräsimeen

Edessäni istuu nainen, jonka menneisyydestä löytyy yhtymäkohtia niihin ihmisiin, jotka ovat raskaalla työllä ja vastuullisuudella rakentaneet tätä maata itseään säästämättä. Tällaiset vankat juuret tulevat Kainuusta, sieltä missä korpi kuiskaa ajatonta kieltään, missä kurki pesii ja leipä on aina ollut kovassa. Pirjo kertoo, kuinka elämä vei nuorena Erkki puolison mukana Korttesjärvelle maatilalle. Pientilalla ei elämä suinkaan helpottunut, sillä ruokapöydässä istui vanhempien lisäksi neljä lasta, iso-vanhemmat ja miehen kolme veljeä.

Karjanhoito sitoi paikalleen ja säännöllisyyteen. Elämän tuskaa oli huudettava taivaan tähdille ja Jumalalle, jonka Pirjo koki etäiseksi. Juova mies onnistui tekemään elämän perustukset hatariksi. Lasten kautta ja heille eläen Pirjo löysi elämän syvimmän tarkoituksen tähän elämäntilanteeseen. Joskus tuntui kuin kalmankoura olisi ottanut otteen mutta ei suostunut näyttämään mihin elämä vie.

Hukkuva tarttuu oljenkorteen

Pirjo kertoo, että jo nuoruudessa Kainuussa hän oli ollut hengellisessä herätyksessä mutta ei ymmärtänyt mitä se merkitsi. Ymmärrys ja kokemus Jumalasta oli ohut, mutta jokin sielun syövereissä sanoi, että ihmisen elämä on muutakin kuin maallista vaelusta ja kärsimystä. Pirjo muistaa elävästi, kuinka kerran elämän tuska ahdisti niin syvältä, että hän huusi navetassa ääneen ”Jumala, jos olet olemassa niin puutu tähän elämään”. Tämän tapauksen jälkeen hänelle laskeutui rauha. Pirjo kertoo kuinka hän myös omalta puoleltaan muutti elämänsä ja alkoi käydä lasten kanssa hengellisissä tilaisuuksissa. Mies joi yhä rankemmin ja tuhon siemet olivat näkyvissä. Niin kävikin, Pirjon jäätyä leskeksi juomisen seurauksena. Koettelemukset jatkuivat sillä tytär Suvi ajoi nokkakolarin ja vammautui. Teho-osastolla Pirjo joutui uudelleen huutamaan Jumalalle,

Pirjo Kukkolan juuret ovat Kainuussa.

”Älä ota tuota tyttöä pois”. Nyt takki oli ihan tyhjä, mutta elämän oli jatkuttava. Tyttö jäi eloon.

Käänne tapahtuu

Kaikella on aikansa ja tämä aika oli nyt ohi. Lasten koulun vuoksi Pirjo lähti Jyväseudulle. Ronski elämä toi ronskin työpaikan, sillä Pirjo kertoo kuinka hän kiipesi korkealle ylös nosturin kapeita rautaportaita ja asettui istumaan ohjaajan koppiin rakennustyömaalla. Nyt lapset söivät tätä leipää Kuohulla, mutta tyhjyyden tunne vaivasi. Tämä uusi ympäristö oli vieras ja kolea. Pirjo kertoo, kuinka hän tähän tilanteeseen sai kuulla Katulähetyksen Nurmelan yksiköstä joka oli lähellä kotia. Siellä pidettiin hengellisiä tilaisuuksia ja sinne Pirjo päätti mennä. Hänet otettiin lämmöllä vastaan ja tunnelma oli rento. Kukapa ei tällaisesta pitäisi ja niin Pirjo löysi kohta itsensä vapaaehtoisena Nurmelan työntekijä-

nä. Tällöin elettiin vielä Sakari Pihlajan aikaa. ”Sikken” jälkeen Erkki Meskanen tuli Nurmelan vastuunkantajaksi ja Pirjon rooli talossa säilyi entisellään. Hän osallistui talon töihin ja viimein Erkin muutettua pois paikkakunnalta, Pirjo on siirtynyt vastaamaan Nurmelan toiminnasta. Pirjo kertoo, että kun vastuuta on tarjottu niin hän haluaa omalta puoleltaan myös vastata siihen. Pirjo kokee syvästi ihmisen elämän rajallisuuden ja lyhyden. Hän toivoo, että ihmiset voisivat ymmärtää että Jumalan kasvojen edessä me kaikki olemme yhtä. Siksi meidän tulee kunioittaa ja hyväksyä toisemme. Ihmissyydessä on häivähdys jumalisuutta, jaloa ja kallista osaa meissä. Kristus itse on tämän osoittanut meille. Rakkautta on täydellisyys.

Seppo Riikonen

1.3.2007 alkaa Jyväskylän Katulähetys ry:n kolmivuotinen Enter-projekti. Projektin tarkoituksena on opettaa ja parantaa Katulähetyksen asiakkaiden atk-perustaitoja. Nämä perustaidot parantavat huomattavasti asiakkaan mahdollisuuksia selviytyä tietoyhteiskunnassa ja antaa heille pysyvää itsenäisyyttä. Myös asiakkaan vapaa-ajan toimintojen lisääminen vähentää päihdeongelmia.

Projektin primäärikohderyhmä on Jyväskylän Katulähetys Ry:n asiakkaat. Kohderymänä ovat päihderiippuvaiset, vankilasta vapautuneet, työmarkkinoiden ulkopuolelle joutuneet, syrjäytyneet ja syrjäytymisvaarassa olevat henkilöt. Sekundäärisenä kohderymänä ovat maahanmuuttajat ja yksiköiden päiväkeskusten asiakkaat.

Projektin tavoitteena on kouluttaa vertaislähikouluttajia eri yksiköihin, poistaa asiakkaiden huono-osaisuutta ja eriarvoisuutta, herättää asiakkaiden mielenkiintoa opiskelua ja työelämää kohtaan, luoda uusia vapaa-ajan toimintoja ja kehittää verkko-opiskelua. Verkkoasioinnin oppimisen myötä myös viranomaisten työ kevenee.

Projektissa on kaksi työntekijää, Tomi Montonen ja Perttu Pulkkinen.

Tomi Montonen

Oli kaunis toukokuinen päivä vuonna 1975, kun putkahdin maailmaan kolme vuotta vanhemman siskoni ihmetykseksi. Lapsuus ja nuoruus kuluvat leppoisasti Pohjois-pohjanmaalla Pyhäjärvellä. Jyväskylässä olen asustellut nyt noin seitsemän vuotta. Minulla on myös kaksi kaunista lasta.

Koulun penkkiä tuli kulutettua sen verran, että tepastelin Kajaanin Amk:sta ulos sairaanhoitajan paperit taskussa vuonna 1999. Erikoistuini koulussa terveydenhuollon yrittäjyyteen ja viestintään. Päätötyönä suunnittelimme ja toteutimme multimediaesityksen päiväkirurgisen potilaan preoperatiiviseen ohjaukseen. Siitä potkua saaneena, aloin opiskella tietotekniikkaa.

Katulähetyksen Enter-työntekijät Tomi Montonen ja Perttu Pulkkinen.

Jyväskylän Katulähetys ry:n atk-tuikhenkilönä olen toiminut nyt neljättä vuotta. Jatkan tuota työtä myös projektin ohessa. Työ uudessa projektissa tuo mukavasti uusia tuulia ja haasteita. Uskon ja toivon, että tulemme oppimaan paljon lisää projektin myötä, niin me työntekijätkin kuin asiakkaatkin.

Perttu Pulkkinen

Olen **Perttu Pulkkinen**, 34-vuotias palokkalainen perheenisä. Minulle tärkeimpiä asioita elämässä ovat usko, perhe, luovuus ja yhteyden kokeminen toisten ihmisten kanssa. Konkreettisimmista asioista eräs merkittävä osa-alue elämässäni ovat tietokoneet. Aloitin atk-harrastuksen aktiivisesti yli 10 vuotta sitten, ja harrastus kasvoi amatilliseksi osaamiseksi pikkuhiljaa.

Koulutukseltani olen Huk., eli humanististen tieteiden kandidaatti, pääaine journalistiikka. Selvästi enemmän tietotekniikka ja toimistotyö ovat kuitenkin viime vuosina olleet osani työelä-

mässä.

Uusi noin vuoden kestänyt harrastuneisuus liittyy elämänhallintaan. Olen kerännyt ja jäsenellyt tietoa ja näkemyksiä elämänhallinnasta kristillisestä näkökulmasta. Aihe innoittaa minua todella paljon. Uskon vakaasti, että jokainen on luotu elämään tarkoituksesta elämää ja kokemaan onnistumisia. Näkemykseni mukaan elämänhallinta on yhtäläillä sekä tieto- että asennelaji.

Olen erittäin kiitollinen Jumalalle ja Jyväskylän katulähetykselle siitä, että saan mahdollisuuden palvella lähimmäisiä alkavassa Enter-projektissa.

Uskon, että Kaikkivaltiaan johdatuksessa voimme saavuttaa sekä onnistumisen että kantapäänkin kautta oppimisen tuloksia projektissa. Molemmat ovat yhtä tärkeitä. Uskon, että asiakkaat voivat saada konkreettista hyötyä projektin atk-työpajoihin yms. osallistumisesta. Yksi tärkeimmistä tavoitteista on huono-osaisuuden kokemuksen poistuminen tai vähentyminen.

Mika Florin 4.7.1973 - 25.1.2007

Torstaina 25.1.2007 meitä työka-
vereitasi, sukulaisia, ystäviä, si-
saria ja veljiä Kristuksessa koh-
tasi järkyttävä suruviesti. Elämäsi tääl-
lä maan päällä päättyi järjettömällä ja
järkyttävällä tavalla. Poistuit keskuudes-
tamme käsittämättömän verityön uh-
rina vasta 33 vuoden ikäisenä.

Sinua jäi kaipaamaan kaksi pientä
poikaa, valtava joukko sukulaisia ja
ystäviä. Olemme kaikki surun murta-
mia, täynnä vastaamattomia kysymyk-
siä. Emme voi käsittää mikä oli Jumal-
lan tarkoitus ottaa sinut pois tästä ajasta
niin nuorena, kahden lapsen isänä,
aviopuolisena ja pidettynä henkilönä
kaikissa piireissä, tällaisella tavalla.
Kuitenkin me uskomme, että kaikella
on tarkoitus. Emme ehkä koskaan täs-
sä ajassa saa vastauksia kysymyksiim-
me, mutta sitten iäisyydessä kaikkiin
kysymyksiin mekin saamme vastauk-
sen.

Muistamme sinut Mika hyvänä työ-
toverina. Aloitit työt Jyväskylän Katu-
lähetyksen palveluksessa työllistettynä
työntekijänä Nurmelan hoitokodissa
jo vuonna 1995, jonka jälkeen suoritit
vuoden siviilipalveluksen samassa pai-
kassa.

Noihin aikoihin Nurmelaan vapaa-
ehtoistyöhön viikon ajaksi tuli ystä-
vämmä Tony Tali Eestistä. Tony oli
kova työmies. Hän maalasi yksin.
ns.”Inkerin mökin.” Muistan elävästi
kun aikasi katseltuasi Tony’n työtä, to-
tesit: ”Sakari, minun täytyy tehdä pa-
rannus, Tony teki viikon aikana enem-
män töitä, kun minä kuukaudessa”.
Sen jälkeen olit ahkerin työntekijä, mitä
Nurmelassa on koskaan nähty.

Siviilipalveluksen jälkeen siirryit per-
heesi kanssa asumaan ja työskentele-
mään Tessio Backaan, jossa olit talon
ensimmäinen asukas ja työntekijä.
2000-luvun alussa sait mahdollisuuden
opiskella Ensiaskelissa päihdetyöntekijä-
ksi oppisopimuksella, jonka seu-
rauksena sinut valittiin vakituiseksi
työntekijäksi.

Olit mies joka kunnioitit auktori-
teetteja, mutta et koskaan mielistellyt
ketään. Olit aina valmis ilmaisemaan
rehellisesti oman mielipiteesi. Uskon,
että kenellekkään yhdistyksemme
työntekijöistä ei jäänyt sinusta mitään
kielteistä muistoa. Olit valmis lohdut-
tamaan muita ihmisiä silloinkin kun
kävit itse elämässäsi läpi vaikeita ai-
koja.

Kannoit myös sydämestäsi näkyä
evankeliumin työstä. Hevosmiehenä
halusit myös kertoa Jeesuksen rak-
kaudesta muille hevosmiehille. Mot-
tosi oli Jeesuksen käsky: ”menkää
kaikkeen maailmaan ja julistakaa ilo-
sanomaa”. Teit Lindemannin Leiffin
kanssa historiaa, kun kävitte ainakin
kolmissa kuninkuusraveissa teltan
kanssa, jossa lauluin ja todistuksin ker-
roitte raviväelle elävästä, armahtavas-
ta Jeesuksesta teemalla ”Kuninkaan
sanomaa kuninkuusraveissa”.

Viimeisinä vuosina kannoit voima-
kasta näkyä lapsi- ja nuorisotyöstä. Se

työ jäi toteutumatta, mutta uskomme,
että sinun näyllesi löytyy toteuttaja
meistä jäljelle jääneistä. Muistamme
Mika aina sinun hymysi ja sinun myö-
tälämisen taitosi. Olit meille kaikille
tärkeä ja rakas.

Vaikka me nyt suremme sinun pois
menoasi, meitä lohduttaa tietous, että
tänään sinä olet perillä, olet hyvän kil-
voituksen kilvoitellut ja voittopalkin-
non saanut. Viimeisinä sanoina ennen
tästä ajasta poistumista sanoit sairaal-
lassa: ”Minulla on asiat kunnossa, olen
valmis lähtemään”. Kaipauksella ja jäl-
leen näkemisen toivossa jäämme sinua
muistamaan. Tiedän, että haluaisit jät-
tää viestiksi meille tänne jääneille Raa-
matun lauseen: ”Usko Herraan Jeesuk-
seen, niin sinä pelastut”.

Koko katulähetysväen
puolesta: **Sakari Pihlaja**

Mika Florin siunattiin 10.2.2007

Mika Florin siunattiin Kaupunkiseurakunnan Seppälän hautausmaan kappelissa.

Mikan saattojoukko.

Mikan arkku saattajineen.

Mikan muistotilaisuus pidettiin Palokan kirkossa.

Hautajaisiin osallistui lähes 400 Mikan ystävää.

Hallituksen uusi jäsen Vesa Pylvänäinen:

Uskon, että Jumala voi muuttaa vaikeuksiin joutuneen ihmisen elämän

Siion temppeliin on kulkijan helppo löytää tiensä sijaitseehan se torin laidalla aivan kaupungin keskustassa. Seurakunta on kolmanneksi suurin helluntaiseurakunta maassamme ja sen historia pitää sisällään tuhansien ihmisten elämäntarinan iloineen ja kipuineen. Sukupolvien ketjussa monet armoitetut Herran palvelijat ovat olleet ruorissa palvellen heille uskottua Herran laumaa. Tänä päivänä tuolla paikalla istuu pastori Vesa Pylvänäinen 50v. Istun hänen viihtyisässä toimistossaan yrittäen luoda kuvaa tuosta nuorekkaasta ja miellyttävän tuntuaisesta Herran palvelijasta. Keskustelu lähtee luontevasti käyntiin.

Bensan käry ja vauhti veressä

Ollessani nelivuotias muuttimme Toivakasta Korpilahdelle Saakosken kylään harvaan asutulle maanviljelysseudulle. Seitsemälapsisen perheen toimeentulo oli kovan uurastuksen takana. Maanviljelyn rinnalla isäni hoiti linja-autonkuljettajan tehtäviä. Joten työtä riitti aamuvarhaisesta iltamyöhään. Siinä sitten työteliään isän ja äidin rinnalla me lapsetkin taidettiin tarttua jo varhain työn syrjästä kiinni. Kasvin-kumppaneita ei naapurustossa monia ollut. Parhaat kaverini oli vanhemmat veljeni. Kiinteänä kolmikkona kohtasimme nuoruuden tuulet ja tuiskut. Isän kanssa suuri intohimomme oli kaikenlainen moottoriurheilu. Vauhti oli veressä. Ralli- ja moottoripyöräki-sat vetivät puoleensa ja porukalla kyyhötimme ralliteiden varsilla seuraamassa kisoja, kertoo Vesa Pylvänäinen.

Äitini puolelta olen jo neljännen polven helluntailainen ja 60-luvulla olimme lähes ainoa helluntaiperhe kylällä. Luontevasti kodistamme muodostui hengellisen toiminnan tukikoh-ta. Ovet olivat aina avoinna saarnaaji-en tulla ja mennä. Nuorten leirit, seurakuntatoiminta ja kotikokoukset olivat luonnollinen osa kasvuvuosi-ana. Uskoon tulin jo kymmenvuotiaana nassikkana ja 12-vuotiaana minut kas-

- Hallitustyöskentelyssä tärkeintä minulle on se että voisin vaikuttaa yksilöihmisten auttamiseen sekä kristillisen yhdistyksen menestymiseen tehtävässään, Vesa Pylvänäinen pohtii.

tettiin seurakuntaan. Traagiset tapahtumat perheessämme olivat omiaan työntämään minua tähän suuntaan, jatkaa Vesa Pylvänäinen.

Kuoleman viesti ja Jumalan huolenpito

Kesäkuussa 1968 isäni oli tasan nelikymppinen. Hän oli mies parhaassa iässä kun sananjulistajan kautta tuli sanoma: "Laita asiasi siihen kuntoon, että sinulla on yksi kesä jäljellä." Mitään merkkejä sairaudesta tai muusta ei ollut näkyvissä. Mutta tajusimme, että tuo viesti koski isääni. Akuutti leukemia nosti päätään rajuna heinäkuussa ja elokuun 28. päivänä hänen kohdallaan leikattiin iankaikkinen elo. Seitsemän lasta jäi isättömäksi orvoksi. Itse olin 12-vuotias. Minua vanhempia oli kaksi veljeä ja muut lapset minua nuorempia, kertoo Vesa Pylvänäinen.

Konkreettinen todistus Jumalan olemassaolosta tuli näin traagisella tavalla. Jumala tietää päiviemme määrän ja

ilmoitti sen profetian kautta. Se oli kova isku perheellemme, mutta myös lohdutus. Jumala oli hoitanut ja valmistanut ennalta meitä lapsia mitä tuleman pitää. Vastuu nuoremmista sisaruksista ja talon töistä siirtyi yhä enemmän meille vanhemmille pojille, kertoo Pylvänäinen.

Isättömyyden kivut ja kutsumus saarnaajaksi

Isän kuolema oli lapsena niin mustavalkoinen kokemus, että sanoinkin lohduttajille: – isä on kuollut ja sillä selvä. Nuorempia sisaruksiani lohdutin, että minä olen nyt sinulle isä. Mutta isättömyyden kivut tulivat vastaan myöhemmin monella tavalla

Jo lapsuudessa minulla oli aavistus tulevasta tehtävästäni. Uskon kypsyminen ja seurakuntaan liittyminen kytkeytyivät noihin isän kuoleman tapahtumiin. Teini-iässä koin vaikean henki-sen ja hengellisen kriisin. Se piti minut pystyssä, että minulla oli kutsu Jumalan valtakunnan työhön. Vuonna 1974

kesäkonferenssissa sain kokea että kutsu kohdallani vahvistettiin. Niinpä armeijan jälkeen menin suoraan Katinalan raamattukouluun ja sitä tietä hengelliseen työhön. Olen vanhakantainen saarnamies, jota elämä on koulunut tähän tehtävään. Olin niin nuori, että koulutusta maallisiin tehtäviin en ehtinyt hankkia, jatkaa Pylvänäinen.

Ajatuksia katulähetystyöstä

Olen elämässäni kokenut syvästi monenlaisia kipuja. Se on antanut sydämen ymmärrystä vaikeuksiin joutunutta ihmistä ja hänen kipujaan kohtaan. Ihminen itsessään on se tärkein, johon Jumala kiinnittää huomionsa.

Riippuvuuksiinkin liittyy aina joku selitys. Emme tiedä millaisista olosuhteista ja millaisin evästyksin meidät maailmaan saatellaan. Siksi ketään ei voi syyllistää, jos elämän hallinta pettää. Toisenlaisissa olosuhteissa alkoholista olisi voinut tulla minullekin ansa. Nuoruuden kriiseissä minua auttoi kodin kristillinen perusta. Ja vaikka sitä huojutettiin välillä kovasti – auttoi se minua eteenpäin, pohdiskelee Vesa Pylvänäinen.

Uskon, että Jumala voi kerralla auttaa ja muuttaa vaikeuksiin joutuneen ihmisen elämän. Mutta se on usein vasta alku. Katulähetysten antama apu on välttämätöntä uuden alun, tuen ja elämän hallinnan opettelemiseksi.

Saarnaajatoimen ohella olen toiminut Ristin Voitto ry:n sekä Aika Median hallituksen puheenjohtajina sekä muissa valiokunnissa ja havainnut, että yhdistysten kautta vaikuttamisella on suuri merkitys. Se on yhtä paljon Jumalan valtakunnan työtä kuin pöntöstä saarnaaminen. Hallitustyöskentelyssä tärkeintä minulle on se että voisin vaikuttaa yksilöihmisten auttamiseen sekä kristillisen yhdistyksen menestymiseen tehtävässään.. Henkilösuhteet ja sellainen sisäinen ilmapiiri, jossa kaikilla olisi ilo työskennellä, lopettaa Vesa Pylvänäinen.

Teksti: Esko Jantunen

Kuva: Erkki Arvaja

Selviytymisen matkakertomus

“Päivä vain ja hetki kerrallansa siitä lohdutuksen aina saan.
Mitä päivä tuokin tullessansa Isä hoitaa lasta armollaan.
Kädessään hän joka päivä kantaa, Tietää kaiken, mitä tarvitsen,
Päivän kuormat, levonhetket antaa,
Murheen niin kuin ilon seesteisen.” (virsi 338)

**Torstai 7. 11.2002
kimppakyydillä Tessio
Backaan matkaavat
työntekijämme törmäsivät
liukkaalla kelillä
päin isohkoa pakettiautoa.
Seurauksena oli nokkakolari ja kolmen
työntekijämme menehtyminen.**

Marraskuun alussa 2002 perheemme isä Jukka menehtyi äkillisesti jäisellä työmatkalla Laukaan Tessio Backaan. Matkalla olivat mukana myös kolme muuta Katulähetysten työntekijää. Kaksi heistä muutti Jukan kanssa taivaankotiin. Näin uskomme.

Musertavan surun kuilun yli tuntui mahdottomalta päästä. Arki pienten kanssa toki vei aina uuteen aamuun ja uusiin haasteisiin isosta ikävästä huolimatta. Vuoden kuluttua kiersimme hyvin pienessä piirissä. Kantavin voima oli kasvava sisäinen luottamus tulevaisuuteen.

Halusin nähdä tämän osana Jumalan suuria suunnitelmia. Lohduttavina koin hengellisen musiikin ja mm. Jukan työ-kaverin Sakarin sanat muistohartaudessa: He ovat jo perillä, meillä on vielä matkaa taitettavana, tehtäviä hoi-

dettavina. Oli uskomatonta kokea sitä huolenpitoa ja hellyyttä, jota saimme laajalta ’lähipiiriltä’ asuinalueellamme (koulu, päiväkotit, naapurit...)

Vihdoin tuli myös uusia tuulia aistittavaksi. Jukan luottoystävä Jyrki Mikkelistä tuli käymään. Niistä keskusteluista ja vierailuista puolin ja toisin alkoi uusi vaihe elämässämme. Vaihdoin työpaikkaa luokanopettajaksi Hurissaloon Puumalaan ja Jyrki otti meidät avosylin vanhaan, lämminhenkiseen poikamiehen taloonsa asumaan. ’Mielikintiestä’ tuli sydämiimme uusi turvallinen ja hyvin tärkeä koti.

Jyrki oli jo vuosia hakenut muutosta työsaralleen. Saatuaan työpaikan uusien haasteineen Raumalta, hän empi meidän muuttomme mielekkyyttä - isoa muutosta taas.

Minä tunsin suurta varmuutta ja luot-

tamusta uutta kotiseutua kohtaan. Ollisihan rinnalla aikuinen, jolla oli meille niin paljon annettavana. Lapsetkin olivat lopulta muuton takana.

Nyt vuosi Raumalla on vierähtänyt kotiutuen ja meri-ilmastoon totutellen. Lapset ovat valoisia ja touhukkaita, mistä itse voimaannun päivittäin. He ovat myös alun tunnistelun jälkeen päässeet sisälle satakuntalaiseen mentaliteettiin ja murteeseen. Itse työskentelen nyt kristillisen opiston tuntiopettajana ja kevään myös luokanopettajan osa-aikaisijaisena.

Rinnalla kulkijoita luottavaisena siunaten (luentosalimme seinälle kirjoitettiin sanoin).

“Tähän asti on Herra auttanut.”
1.Sam. 7:12b

Outi Puolanne

**Kantakaa
toistenne
kuormia, ja niin
te täytätte
Kristuksen lain.
(Gal. 6:2)**

**Jyväskylän
Katulähetys ry**

**Kankitie 10
40320 Jyväskylä
0400-642442
www.jyvaskylan-
katulahetys.fi**

Palvelevat kirpputorit

- ◆ Kankitien EkoCenter
Avoinna ma-pe 9-17, la 10-13
- ◆ Harjunportaan EkoCenter
Gummeruksenkatu 13
Avoinna ma-pe 10-18, la 10-15
- ◆ Muuramen EkoCenter
Kenttätie 3
Avoinna ma-pe 10-16

Myös yllätysostoja löytyy kirpputoreilta.

PULLAKIRKOT

Ensiaskel, Kankitie 9
sunnuntaisin klo 11.30

Takalaiton
sunnuntaisin klo 13.30

Salmiranta ja Nurmela
tiistaisin klo 18

Miesten kevätleiri 26. - 30.3.2007 HUMALAJÄRVELLÄ

Tule sinäkin mukaan viettämään mukavaa leiriviikkoa kivassa seurassa. Miesten leiri on kevään huippukohta. Se on koonnut jo vuosia monet miehet viettämään aikaa yhdessä. Leirillä on leppoisa ilmapiiri. Sauna lämpimää joka päivä. Virkistymme hyvän hengellisen ohjelman parissa ja nautimme hyvästä ruuasta ja yhdessäolosta. Kuljetus ja täysylläpito ei maksa mitään.

Lähtö 26.3.2007

Klo 9.00 Siion temppeleltä, 9.30 Kankitietä ja 10.00 S-Market Vaajakoski

Ilmoittautuminen:

Katulähetyskeskuksen yksiköihin

Suvanto 014-611 180

Artturi Anttila 045-651 0303

Leirin ohjelma:

Baptisti-, Helluntai- ja Vapaaseurakunta ja Jyväskylän Katulähetys ry

Olet sydämellisesti tervetullut!

Vapautetut

Jyväskylän
KATULÄHETYS

- Toimitus
Erkki Arvaja
Esko Jantunen
Seppo Riikonen

Kankitie 10,
40320 Jyväskylä
puh. 0400-642 442
www.jyvaskylankatulahetys.fi

**Seuraava tiedotuslehti
2/2007 ilmestyy
15. päivänä toukokuuta.**

**Aineistot lehteen
30.4.2007 mennessä
osoitteella Kankitie 10,
40320 Jyväskylä tai
erkki.arvaja@kolumbus.fi
seppo.riikonen@jyvaskylan-
katulahetys.fi**